

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita & Marty. S. Barnabae Apostoli, ex ea quæ est per Alexandrum
Monachum. Castigata tamen ad Eruditißimi Cæsaris Baronnij
Chronologiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Christi Iesu nomine suauiter inuocato, ad caelos migravit, foelicitatis eorum particeps effecta, quorum virtutis est exempla secuta. Facies, quae tota in morte palluerat, ita post obitum rubeo candore perfusa est, vt dormienti magis, quam mortuae similis appareret. Corpus eius fuit in ecclesia Sanctissimae Trinitatis, quam ipsa construxerat, ante altare honorifice tumulatum.

VITA & MARTT. S. BARNABAE AP O-
stoli, ex ea quae est per Alexandrum Monachum.
Castigata tamen ad Eruditissimi Caesaris Baron-
nij Chronologiam.

C. Baro. an.
aa. tom. i.

11. Iunij.

Barnabas
Leuitica
stirpe ortus.

Esaiæ 4.

in Cypro
natus.

Beatus hic vir Barnabas, de tribu Le-
ui ortus, auorum & proauorum stemma-
te valde clarus fuit. Qui vt diuitiarum, ita
multo magis religionis opinione, apud omnes
celebres ac honorati fuere. Cum autem bello-
rum tempestas ingrueret, ad Cypriorum regi-
onem migrarunt, ne aliquod religionis suae
detrimentum paterentur. Porro quod diuitia-
rum & possessionum amplissimarum gloria ex-
celleret, non hoc ex cupiditatis vel superbiae
radice, quasi vitium pullulabat, sed eam ma-
ximè ob rem, facultates multas Hierosolymis,
& agrum propè urbem aedificiorum magnitu-
dine valde illustrem possidebant, quod Esaias
Propheta ita scriptum reliquisset: Beatos illos
fore qui semen in Sion haberent, & domum in
Hierusalem. Cuius Prophetiae sensum, Hebrae-
orum filij carnali sensu interpretantes, diligen-
tissimè operam dabant, vt aliquid Hierosolymis
possiderent.

Porro parentes eius in Cypro cum degerent,
ex sanctissimo matrimonio, hunc Barnabam,
elegan-

elegantia forma puerum procreârunt. Cui mox nato, Ioseph nomen imposuerunt, vt simul cum nomine, veteris illius Patriarchæ vitam, moresque tanto ardentius æmularetur. Cum verò ætate iam adulta, literarum studijs idoneus esset, parentes eum Hierosolymam perduxerunt, & Gamalieli, qui cognitione rerum diuinarum admodum celebris habebatur, legem ac Prophetas edocendum tradiderunt. Habuit autem studiorum suorum sodales, Paulum & Stephanum, viros. quorum memoria in omni æternitate, apud omnes viget. Barnabas verò tum virtute, tum eruditione, mirificè quotidie proficiebat; prorsus vt tenaci memoria leges, & reliqua diuina scripta tam excellenter comprehenderet, vt literarum monumentis nõ admodum indigeret. Quã ob rem, apud omnes nomen eius in magna existimatione & gloria erat.

Barnabas primò Ioseph dictus.

Traditur Gamalieli institutus.

Accidit autem, vt tempore illo Dominus Iesus Christus Hierosolymam veniret, & paralyticum in probatica piscina sanaret, aliaque sanè quamplurima admirandæ virtutis signa & prodigia, in templo ederet. Quæ Barnabas cum attentè consideraret, sanè obstupuit; ac statim ad Christi pedes se abiciens, eius benedictionem precatus est. Cui Christus sacratissimis manibus, benignè quod petebat, impartens, eum diuini sui congressus participem fecit. Qua Christi charitate magis magisque inflammatus, quamprimùm adijt domum Mariæ, matris suæ, matris Ioannis, qui postea Marci nomè obtinuit. Ad illam igitur vt peruenit, cuncta quæ à Christo patrata viderat miracula, enarrare coepit: additque multis illum ipsam, qui venturus erat, Messiam videri.

Fit Christi discipulus.

Hospitium
Christi in
Hierusalē.

Septuaginta
discipuli.

Luc. 12.

Barnabas o-
mnia sua vē-
dit, & dat
pauperibus.

Hæc cum audisset mulier illa, relictis omnibus, concito gradu ad Iesum, in templum perrexit; eiusque se pedibus prosternens, vancillæ suæ domum subire dignaretur, humillimè rogavit. Eius petitioni Christus Dominus assensus est; quem mulier illa incredibili gaudio delibuta, in cœnaculum suum accepit. Ex illo igitur die, quoties Dominus Hierosolymam venisset, illic una cum discipulis versabatur, quibuscum & Pascha illic fecit, & mysteriorum sacramenta, eosdem discipulos suos edocuit. Porro Barnabas ex illo die Christo adherens, in Galilæam Hierosolymis reuertentem securus est. Cum autem indies credentium numerus excresceret, & multi ad eum confluerent, designavit septuaginta illos discipulos, quorum dux & antesignanus erat Barnabas. Fuit autem hoc nomen viro sancto impositum, propter sanctitatis præstantiam, qua omnibus consolationi fuit; ut quemadmodum Iacobus & Iohannes propter virtutem filij conitruui, ita & Barnabas virtutis suæ causa, filius consolationis appellatus sit.

Cum autem Dominum docentem audisset, ut quicumque nunquam deficientem in celis thesaurum, inuenire vellet, venderet quæ possideret, faceretque sibi sacculos qui non veterascunt, Barnabas nihil moratus, preciosissima cuncta à parentibus sibi relicta vendidit, & egentibus distribuit: vnico tantum agro in alimentum sibi reseruato. Postquam verò à morte & resurrectione Domini, vberiori spiritus sancti gratia afflatus fuisset, illū etiā agrū vendidit: preciumque ad pedes discipulorū deposuit, ac exemplo suo, omnes ad eandem virtutē allexit. Post hæc

hæc fidei Christianæ propogandæ cupidissimus, ubique mirabili pietatis splendore, horrendas impietatis tenebras fugabat. Ardebat autem incredibili cupiditate lucrandi Saulum, & non raro cum illo disputationem instituebat; sed Saulus accurata legis institutione subnixus Barnabam tanquam in fraudem impulsam irridebat, & in Christum maledicta iaciens, fabri filium, idiotam, & agrestem hominem appellabat quem ut & morte violenta sublatum, deridebat. Verum cum expleto in Stephanum furore, Damascum pergeret, ut Christi Ecclesiam internecione deleteret, cælum à Christo in terram prostratus, tandem errorem agnouit, mentisque aciem ad cæli celsitudinem erexit. Cum vero Hierosolimam reuersus esset, dabat operam ut Christi discipulis adhæreret; quem tamen omnes, hominis sæuitiam formidantes, fugiebant. At magnus Barnabas illi occurrens, auditis ijs quæ in via illi acciderant, manu, apprehensum, duxit ad Apostolos, eisque ait: Quid pastorem fugitis, lupum existimantes? Cur bellatorem optimum, ut proditorem execramini? Hunc sibi Dominus pro pastore elegit? Tunc Paulus sibi Dominus narravit, quomodo sibi Dominus in via prostrato, tanquam abortiuo apparuisset, & singulari benignitate ab ipsis mortis sempiternæ faucibus ad vitam reuocasset.

His auditis Apostoli obstupere; & lachrymis præ gaudio profusis, in oscula & amplexus eius ruerunt, iterumque eum Damascum Evangelizandi gratia destinârunt; Barnabam vero Antiochiam miserunt, ut adunatum ibidem Christi gregem, fidelis pastor regendum susciperet. Postea ad Aegypti urbem Alexandriam venit; ubi

Disputat cum Saulo.

Barnabas Paulum ad Apostolos ducit.

Barnabas Antiochia mittitur.

Ooo 3

sperso

sparsa diuini verbi semine, omnes deinde vrbes peragrauit, quoad iterum Hierosolymam veniret. Cumque florentem Ecclesie Antiochene statum percepisset, rursus eod contendit, atque vt omnibus tandem bonis eam mirifice exornaret, Tarsum abiit, vt Paulum secum in opus Euangelij Antiochiam perduceret. Ibi verò vterque cum annum integrum incredibili cum fructu exegissent fideles primùm Christianos appellârunt. Igitur cum eam ecclesiam bonis omnibus mirifice efflorentem reddidissent, rursus Hierosolymam, quartodecimo à nece Christi anno ascenderunt. Completo autem ministerio, dextrisque ab Apostolis datis & acceptis, vt ipsi gentium salutem procurandam susciperent, descenderunt Antiochiã. Marco in ministrũ assumpto. Inde impulsu Spiritus sancti, Cyprium venerunt; totamq; insulã peragrantes, Salamina Paphum vsq; Euangelium prædicãunt.

Barnabas Paulum Antiochiam ducit.

Marcus ab eis recedit.

Assumitur iterũ à Barnaba.

Inde multis iam ad Christum conuersis, discedentes venerunt Pamphyliam. Ibi tũ Marcus, cum videret Apostolos in hoc mundo inglorios degere, & infinitis mortis periculis expositos, intrepidè certamina quæuis subire, ipse turpi formidine victus, ad pericula subeunda claudicare cœpit; prorsus, vt relictis Apostolis, Hierosolymam ad matrem suam rediret. Sed cum paulò post eisdem varijs mortis periculis & verberibus constanter superatis, robustiores & multis honoribus claros videret; inconstantia suã pœnitentiã ductus, supplex Barnabam cum lachrymis adiit, orans vt superioris errati venia concessa, iterum in beatam sortem admitti posset. Quibus permotus Barnabas benignè eum suscepit, hortatusque vt omisso luctu

luctu
se sequi
Barnabam
si gloria
Marcum
gaudere
periculum
huc fide
Hinc i
suo ob
rare tu
tente;
multa
Neque
à se in
lo; cum
cæ pro
bas ve
humana
Igitur
profec
ibi era
guria
que M
gè lat
uit. Po
bili ar
pugna
scien
iacien
admo
contra
eius b
bas cu
men in

luctu animum ad constantiam firmaret, eum se sequi iussit. Interea Paulus omnes vrbes cum Barnaba peragraré, & maiora quæque, ad Christi gloriam moliri constituit. Tunc Barnabas vt Marcum itineris illius socium admitteret, rogauit. At Paulus contrâ rogabat, vt hominem periculorum & mortis timidum, & fragili adhuc fide præditum, domi residere permetteret. Hinc inter eos pia quædam animarum dissensio oborta est: prorsus vt alter ab altero separaretur; diuina prouidentia vtiliter id permitte[n]te; quæ Marcum populorum & gentium multarum pastorem ac magistrum destinabat. Neque enim iracundiæ aut furoris impulsu, à se inuicem separati sunt, sed magno pietatis zelo; cum Paulus accuratam censuram Apostolicæ professioni congruentem requireret: Barnabas verò ad humanitatem propensior, aliquid humanæ imbecillitati tribuendum putaret.

Igitur Barnabas assumpto Marco, Cyprum profectus est; ac visitatis confirmatisque quæ ibi erant ecclesijs, in Italiam nauigauit: & in Liguria Euangelium prædicauit nobilissimamque Mediolanensium ecclesiam erexit; ac longè lateque Christi fidem foeliciter propagauit. Postremò Salaminam petijt, vbi cū incredibili ardore Iudeorum perfidiam in Synagoga expugnaret, quidam è Syria Iudæi, legis Mosaicæ scientia tumidi, venerunt; qui maledicta in eum iacientes, turbam concitârunt, vt hominem (quæ admodum ipsi dicebant) perfidum, & Deo ipsi contrarium, supplicio traderent: meritaque de eius blasphemia poenas expeterent. At Barnabas cum à Christo admonitus, vltimû sibi certamen instare nō ignoraret, conuocatis fratribus,

ooo 4

postre-

Paulus & Barnabas à se inuicem separantur, propter Marcum.

Vide Baron. Tom. 1. An. nal vbi docet falsum esse, Barnabam Romæ, Euangelium omniū, primum, prædicasse.

Missâ ce-
lebrat.

postremam ad eos orationem instituit, luculen-
ter sanè multa de extremo iudicio spe vitæ æ-
ternæ, & fluxa huius mundi gloria differens:
hortans vnumquemque, vt in percepta Christi
gratia & fide perseueraret. Hæc aliaque cum suis
dixisset, diuina mysteria insigni cum pietate
peregir, populo interim vberissimo flatu & cre-
bris singultibus, dolorem quem ex imminen-
ti, vt prædixerat, recessu conceperat, attestante.

A Iudæis in
Cypro in-
terficitur.

Post hæc Synagogam ingressus, igne diuina-
moris mirabiliter incensus. iterum Iudæis Chri-
stum prædicauit. At illi furore perciti, conie-
ctis in eum manibus, in obscuram quandam Sy-
nagogæ illius cellam, vsque ad multam noctem
custodierunt. Tandem educentes, multis
eum cruciatibus affecerunt, ac postremo la-
pidibus obrutum, flammis exurendum tradide-
runt. At sacræ reliquæ ab igne planè illæscer-
manferunt, ac postridie, Marci vigilantia, ex im-
piorum ludibrijs subductæ, in spelunca quadam,
stadijs ferè quinque ab vrbe distante, sepultæ
sunt, ybi postmodum infinitis admodum mira-
culis eius sanctitas coruscavit; adeò, vt multo
tempore ab eius morte, propter multiplicem
beneficiorum gratiam, quæ omnibus, alijs at-
que alijs calamitatibus oppressis, ibidem confe-
rebantur, Regionem illam sanitatis locum ap-
pellarent.

*Anno Do-
mini 474
Baron teste
to. 6. annal.
Petrus Fullo
persecutur
Ecclesiæ.

Cum autem causam copiosæ illius gratiæ
incolæ ignorarent, qua demùm ratione id ipsum
cunctis innotuerit; non erit alienum explicare.*
Ea tempestate, qua Zeno Isaurus imperium te-
nebat, Petrus Fullo dolo acriter in ecclesiam
grassabatur, & Antiochenæ vrbis sedè inuaserat;
eoque audaciæ & impietatis homo nefarius pro-
ruperat

ruperat, ut spretis Patrum decretis, postquam
 innumerabilibus malis, Orientis ecclesias affe-
 cisset. eitam Cypri Sedem sanctissimam sibi sub-
 dere contenderet. Præerat tunc Salaminæ An-
 themius, vir cunctis virtutibus egregiè ornatus,
 & viræ innocentia admodum clarus; sed in hæ-
 ticorum versutijs, cognoscendis superandisque
 penè nullus. Is igitur iussus ad regiam urbem
 se conferre, & aduersus Antiochenos causam
 dicere, cum ancipiti animi cogitatione flu-
 tuaret, incertus num pro Ecclesiæ defen-
 sione Constantinopolim proficisci deberet,
 vidit secundum quietem virum quendam
 diuina specie præditum, & multo luminis
 splendore coruscantem; qui blandè pla-
 cideque, cur tanta tristitia absorptus iaceret,
 quæsiuit; nihilque ab aduersarijs mali passurum
 promisit: Anthemius hac visione perterritus,
 corpus è strato corripuit, ac humi stratus multis
 cum lachrymis Deum precatus est, ut secundo,
 & tertio si ea consolatio diuina foret, ostendere
 dignaretur. Interea Episcopus, ut precibus atten-
 tius vacaret, ab omni hominum congressu re-
 motus degebat; & ecce nocte insequenti, idè qui
 prius sacro decorus habitu apparuit, eumque
 monuit, ut prompto animo Constantinopolim
 pergeret. At Episcopus peractis Deo gratijs, mul-
 tum anxius, tertiam visionem præstolabatur:
 & ecce tertia nocte idem affuit vultu graui, &
 ad seueritatem conposito, increpans eum ut sine
 mora iter Constantinopolim susciperet: nihil
 ab aduersarijs mali passurus. Tum Anthemius:

Anthemius
 Salaminæ
 Episcopus.

S. Barnabas
 apparet An-
 themio Episcopo, Sala-
 minæ.

Item ei
 apparet.

Itemq; ter-
 tio.

Quæso, inquit, Domine quis es tu, qui mecum
 loqueris? Tum ille: Ego sum Barnabas Christi
 Iesu discipulus. Huius rei signum hoc habebis.

Ooo 5

Egre-

Egredere extra urbem, Occidentem versus stadijs quinque, in eam regionem quae Sauritatis locus appellatur, & sub arbore Siliqua effodias, speluncam ibidem atque arcam inuenturus: in qua corpus meum integrum, & Matthaei Euangelium, manu mea propria scriptum, recondita iacent. Et quia aduersarij tui sursum & deorsum omnia miscentes, Antiochia sedem Apostolicam esse contendunt, tu contra ius tuum opponas, sedem quoque tuam Apostolicam esse, quippe qui Apostolum habebas in patria tua. His dictis Barnabas discessit.

S. Barnaba reliquiae reperiuntur.

Anthemius, Fullosem confutat.

Anthemius verò, clero populoque vniuerso conuocato, eoque in modum supplicationis celeberrimè instructo, ad locum abiit, quo paulùm effosso, speluncam lapidibus obstructam inuenit. Quibus sublatis apparuit, arca illa; qua detecta, venerandas sanctissimi Apostoli reliquias, suauissimum odorem spirantes inuenerunt, codice Euangelij super pectus eius decenter imposito. Tùm Episcopus incredibili gaudio exultans, sine mora Constantino polim abiit, & coactò Concilio, Patriarcham contra Fullonem illum, ad derimendam litem prouocauit. Adfuit ille superbia tumidus, facilèq; sibi victoriã promittens, Antiochenam sedem Apostolicam & Patriarchicam sedem esse dixit, ob idque & alias prouincias sibi subiectas esse debere. At Anthemius paulùm moratus, Salaminam quoque sedem, non minus Apostolicam quàm Antiochenam esse dixit; ut potè quae Apostoli Barnabae sanctarum laudù præconijs celeberrimi, integris reliquijs diues adhuc esset. Hoc cum Anthemius opposuisset, aduersarij, respòso illo tam iusto perculsi, conticuere; Imperator verò Zeno, ut eius rei certior

certior factus est, ingēti admiratione permorus, Cypri antistitem ad se accersiri iussit, pleniusque ab eo edoctus, valdè gauisus est, quòd tam illustri miraculo, Deus Imperij sui tempora illustrare dignatus esset. Itaque Antiochenæ vrbis episcopum illinc expulit, & Salaminam sedem integra libertate donauit. Porro Euangelium illud, precibus ab Anthemio impetrauit, & Constantinopoli honorificè asseruari præcepit. Barnabæ verò, in Cypro templum insigni opere construxit vt sacrum tanti Apostoli corpus, multo maiore cum honore illic requiesceret.

Zeno Imp. extruxit templum s. Barnabæ.

VITA. S. PARISII BONONIENSIS,

excerpta ex libris Iacobi de Voragine, à doctissimo viro Carolo Sigonio. Migravit ex hac vita anno 1267. annum agans circiter 116.

C. Baron. in not. ad mart. Rom.

BEatus Parisius, Bononiæ natus circa annum salutis 1150. magna à primis annis, singularis & insolitæ cuiusdam in illa ætate probitatis ac sanctitatis argumenta dedit. Postquàm verò sese corroborauit, eodem illo religionis studio sic exarsit, vt seculo relicto, Camaldulensibus adscribi se cœnobitis voluerit. Ibi verò cùm per annos aliquot ita vixisset, vt non dubium omnibus summæ temperantiæ, eximiæ castitatis, omnisque demum monasticæ moderationis opinionem attulisset, visus est cœnobij præfectis idoneus, qui sacerdotis officio, quem Capellanum appellant, monachas sanctæ Christianæ Taruisij gubernaret. Quam curam libenter ille obedientiæ Christianæ causa suscepit: ac minus illud plurimos annos, maxima cum sui laude administravit; vita assiduè in ieiunijs, vigilijs,

11. Iunij.

Parisij Patria.

Fuit monachus Camaldulensis.

Præficitur monialibus.